

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Traci Douglass

Más lesz ez az ünnep

Louise Fuller

Bermudai kincsvadász

Alison Roberts

Szuperhős a kisfiamnak

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2020, Traci Douglass – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Neurosurgeon's Christmas to Remember* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

© 2023, Louise Fuller – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *One Forbidden Night in Paradise* (Harlequin Mills & Boon)

© 2023, Alison Roberts – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Secret Son to Change His Life* (Harlequin Mills & Boon)

• Fordította: *Windberg Donatella*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 132. számában, 2025
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-080-1

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Traci Douglass

Más lesz ez az ünnep

1. FEJEZET

Irányított káosz.

Ezek voltak a találó szavak arra a látványra, amely Ayanna Franklint fogadta első munkanapján a Seattle General Hospital PR-osztályának vezetőjeként.

Természetesen számított erre. Elvégre rövid időn belül vették fel annak az igazgatónak az utódjaként, aki személyes okokból váratlanul távozott hivatalából. Mivel a nő hirtelen távozott, Ayannának most korlátozott erőforrásokkal és még kevesebb idővel kellett megszerveznie a karácsony előtti nagy jótékonysági bált.

Amire azonban nem számított, az a sürgősségi osztály főnővérének SMS-e volt, amelyben közölte, hogy a tervezett műtét előtt három héttel bejelentés nélkül érkezett egy híres beteg, aki súlyos autóbalesetet szenvedett, és eszméletlenül fekszik a sürgősségi osztályon. Ha most nem tartja kézben a dolgokat, minden katasztrófába fordulhat.

Rendben. Rendben. Nyugodj meg. Mindent kézben tartasz.

A problémák megoldása volt a specialitása. Az, hogy öt fiatalabb testvérére vigyázott, amíg a szülei dolgoztak, mindenre felkészítette.

Vagy majdnem mindenre...

Mély levegőt vett, és belépett a sürgősségi osztályra az automata tolóajtón keresztül, ahol számos orvos, nővér és ápoló állt sorban a hordágyon fekvő betegekkel, és beszélgetett egymással. Bár a személyzet nagy részével csak futólag találkozott a hét eleji körbevezetés során, a szeme sarkából felismert néhány ismerős arcot – Emelia Featherstone-t, az ortopédia vezetőjét és Lucas Beaufortot, az egyik sürgősségi orvost. Most mindketten a VIP-pácienst – Roberto Baresit, Isola Verde királyát – látták el.

A király lábán véres volt a takaró. Ayanna bírta a vér látványát, mert az évek során sokszor kötözte a testvérei sebeit, az anyja pedig ápolónő volt, mielőtt nyugdíjba ment.

Útban a recepció felé elhaladt egy másik hordágy mellett, amelyen felismerte Giada Baresit, Isola Verde hercegnőjét, Roberto lányát. Dr. Dominic di Rossi ma reggel mindkettőjükéről tájékoztatta. Mivel a PR-cégek, amelyeknek dolgozott, mindig készítettek dossziékat az ügyfeleikről, ez sem volt újdonság számára. Az egyetlen különbség itt az volt, hogy minden kórházi eljárást bizalmasan kellett kezelni, ráadásul ők ketten királyi család tagjai voltak.

Ayanna most észrevette dr. Di Rossit, aki az eszméletlen beteget nézte, aztán felé indult.

– Örülök, hogy itt van – szólt Ayannához a következő pillanatban a főnővér, és intett neki, hogy menjen oda hozzá. – Tiszta örültekháza.

Ayanna a munkájára koncentrált – meg kell akadályozni, hogy bármi kiszivároгjon a sajtóhoz. Soha nem vallott kudarcot a munkájában.

És a magánéletében? Az egy másik történet...

Gyorsan félretolta ezeket a gondolatokat, és tekintete dr. Di Rossira vándorolt, aki épp utat tört magának a tömegben.

– Felvették már önnel a kapcsolatot a riporterek? – kérdezte a főnővértől.

– Még nem. – Közelebb lépett. – De a városi híradósok minden segélyhívást lehallgatnak.

Ayanna nyelt egyet, mert hirtelen kiszáradt a szája. Az adrenalinlöket felkészítette a harcra.

– Ha bárki telefonál a sajtótól, irányítsa az irodámba.

– Úgy lesz. – A főnővér bólintott. – Az idegsebésszel is felvettem a kapcsolatot. Lemondja a van-couveri konferenciáját, és iderepül.

– Tökéletes. – Ayannának kellett kimenni a szóban forgó idegsebész, dr. Max Granger elé a repülőtérré. Gyorsan előhívta okostelefonján a határidőnaplót. – Mikor száll le a gépe?

– Körülbelül egy óra múlva – válaszolta a főnővér, majd megadta a járat számát.

Miután Ayanna beírta, tekintete visszavándorolt a királyra. Sajnálta őket: megsérültek, ráadásul

egy idegen országban.

– Stabil az állapota?

– Egyelőre igen. – A főnővér elfordult, hogy segítsen egy másik betegnek, és a válla fölött hozzátette: – Majd írok, ha bármi történik.

– Köszönöm. – Ahogy Ayanna a blézere zsebébe tette a telefonját, dr. Di Rossi odament hozzá. Látva, hogy aggódónak tűnik, Ayanna egy kis tárgyalóba vezette. Miután becsukta az ajtót, kicsit megnyugodott. – Senki sem tudja, hogy a királyi család itt van. Az eredeti terveknek megfelelően titokban tartjuk, és az egész személyzet szigorú utasítást kapott, hogy ne beszéljenek róla.

A doktor végigsimított az arcán.

– Miért érkeztek ilyen korán? A műtét csak három hét múlva lenne.

– Nem tudom. Talán meg akarta szokni a helyet, mert a műtét után egy ideig itt marad? – Amikor a férfi homlokát ráncolva megrázta a fejét, Ayanna folytatta: – Max Granger nagyon aggódik, hogy a király agysérülést szenvedhetett. Később kimegyek érte a repülőtérre.

– Jó, köszönöm, Ms. Franklin. Most mennem kell, elnézést. – Dr. Di Rossi biccentett neki, elhagyta a szobát.

Ayanna várt egy pillanatot, mielőtt kilépett a folyosóra, ahol azonnal megcsapta orrát a fertőtlenítőszer szaga. Magas sarkú cipője csattogott a linóleumpadlón, miközben visszasietett az irodájába.

Itt legalább eleget mozgok.

Elnyomta az ólmos fáradtságot. Szüksége volt az állandó kihívásra. Minél több a dolga, annál jobb. Ez volt az egyik oka, hogy olyan jól végezte a munkáját. És valószínűleg egy újabb érv ellene, ha a romantikáról volt szó. Legalábbis ezt mondta a volt barátja, Will, amikor hat hónappal ezelőtt felbontotta az eljegyzésüket, és elhagyta a legjobb barátnőjéért.

„Talán nem csaltalak volna meg, ha rám is annyi figyelmet fordítasz, mint a karrieredre.”

A szavai még mindig kísértették, különösen, amikor fáradt volt, vagy éjszaka, az egyedüllet óráiban. Mintha az ő hibája lenne, hogy a férfi lefeküdt a legjobb barátnőjével.

Azt hitte, mindent jól csinált – és ez volt a probléma. Nem tudott többé bízni önmagában vagy az érzéseiben. És mivel a szívügyekben már nem hagyatkozhatott az ösztöneire, a családján kívül mindenkit kizárt. Nem akarta, hogy újra összetörjék a szívét, ezért sokáig nem nyílt meg senki előtt, ha egyáltalán megnyílt.

Elfojtotta a magányosság tartós érzését. Will egy idióta, jobb is neki nélküle. A férfi kezdettől fogva tudta, hogy sokat dolgozik, ez csak ürügy volt a silány viselkedésére.

A végén még el is hiszi, ha elég sokáig mondogatja magának...

Összeszedte magát. Egyszerűen nincs ideje a múlton agyalni.

Az előtte lévő irathalomra nézett, amelyet még át kellett néznie a közelgő jótékonysági bál miatt. Ezúttal a Polar Clubban, egy luxusszállodában tartják, az elődje már lefoglalta a nagy báltermet. Most négy héten belül meg kellett szerveznie az étkeztetést, a dekorációt és a zenét. És mivel most a kollégáinak arról kellett gondoskodnia, hogy a király balesetéről semmi hír ne jusson ki, ők sem lesznek nagy segítségére.

De valahogy majd megoldja. Rosszabb helyzetekkel is megbirkózott már a pályafutása során. A *Washington Post* szerint ő az egyik legjobb negyven év alatti PR-tanácsadó, nem utolsósorban a gyors és határozott reakcióképessége miatt.

Míg felment a lifttel a negyedik emeletre, úgy döntött, felveszi a táskáját, és egyenesen a repülőtérre indul. Általában csak húsz percig tartott az út, de nem akart kockáztatni, mivel a város különösen zsúfolt volt hálaadás előtt.

Amikor a pilóta bejelentette a leszállást, dr. Max Granger becsukta a laptopját, és kinézett az ablakon a városra. A távolban a Space Needle csillogott a lenyugvó nap fényében, de ebben a pillanatban nem volt fogékony Seattle szépségére.

Felesége két évvel ezelőtti halála óta munkába temetkezett. A bulvársajtó „hírességek agysebészének” nevezte. Igen, a páciensei között sok híresség és méltóság volt, köztük az, akit most kell

kezelnie – Roberto Baresi, Isola Verde királya –, de csak azért, mert ő a legjobb a szakterületén. Erről a neveltetéséről gondoskodott. Az a tény azonban, hogy néhai szülei büszkék lennének az eredményeire, nem tette boldoggá. Két kezén meg tudta számolni azt a néhány alkalmat, amikor időt töltöttek vele.

A nagyságnak ára van.

Mindig is ez volt a mottójuk és az indoklásuk, hogy a nevelését dadákra bízzák. Sokáig hitt nekik, legalábbis amíg meg nem ismerte néhai feleségét, Laurát.

Eluralkodott rajta a megszokott magányérzés. Két év hosszú idő ahhoz, hogy egyedül legyen az ember.

Most azonban az esetre kellett koncentrálnia, amely a baleset következtében sokkal bonyolultabbá vált. Normális esetben egy meningeóma, egy jóindulatú agydaganat nem igényel azonnali műtétet. A szagittális éren való elhelyezkedés azonban aggodalomra adott okot, mert ha a tumorszövet áthatol ezen, az keringési zavarokhoz vezethet.

A műtetre eredetileg négy hét múlva került volna sor, a baleset azonban veszélybe sodorta a terveit. A sürgősségi osztály legfrissebb információi szerint a beteg hét pontot ért el a glasgow-i kómaskálán. Mivel az agy CT-vizsgálata vérzést mutatott ki az epidurális térben, Max vérömlenyre gyanakodott. És most az idő volt a legfontosabb, mivel a király már idős, és a tumor miatt a koponyaúri nyomás megemelkedett.

Minél hamarabb száll le a repülőgépről és jut el a kórházba, annál hamarabb fel tud készülni a műtetre.

– Boldog ünnepeket – mondta egy légiutas-kísérő, miközben átnyújtott neki egy karácsonyfát ábrázoló kitűzőt.

Max elvette és zsebre tette. Már nem ünnepelte a karácsonyt. Azóta nem, amióta elvesztette Laurát.

Milyen ironikus, hogy a felesége aneurizmában halt meg. Persze tudta, hogy az érfalak ilyen gyenge pontjait ritkán diagnosztizálják előre, ennek ellenére büntudata volt, mert nem volt ott mellette, és nem tudta megmenteni.

Most egyedül élt. Ez jobb is volt, mert nem volt ideje egy kapcsolatra. És nem is emlékezett, mikor töltött utoljára egy éjszakánál többet a New York-i lakásában a sok elfoglaltsága – előadások, szemináriumok és a betegek kezelése – közepette.

Ahogy a gép a kapuhoz gurult, Max kivette kézipoggyászát a csomagtartóból, és a telefonjára pillantott. Nem érkezett új üzenet a sürgősségi osztályról.

Néhány perccel később a zsúfolt érkezési csarnokban körülnézett, ki jött ki elé, de nem látott senkit a nevét tartalmazó táblával.

A fenébe.

A következő pillanatban egy hang jelentette be a hangszórókon, hogy a Téalapó helikoptere hamarosan leszáll, és a B terminál végén lévő galérián megnyílik az északi-sarki falu. És ahogy attól tartott, most számos család özönlött arrafelé. Ráadásul karácsonyi zene is szólt, és ő egyre inkább úgy érezte magát, mint a Grincs.

Erre nincs ideje. Pulzusa szaporán vert, és a tömegben keresztül a kijárat felé vette az irányt, ahol SMS-ben közölte az intenzív osztály főnővérével, hogy taxival megy.

Egyszer már nem sikerült megmentenie egy hírességet, mert későn érkezett. Ez nem történhet meg vele még egyszer.

2. FEJEZET

– A Téalapó most száll le, gyerekek! Álljatok szépen a sorba!

Ayanna egyre nyugtalanabban kutató tekintetével a kapu előtti egyre növekvő tömegben. Mivel a forgalom még a vártnál is nagyobb volt, húsz percet késett. Aztán nem talált helyet a mélygarázsban, és a termináltól messze kellett parkolnia. Olyan gyorsan lépkedett, ahogy a magas sarkú cipője engedte, de elszalasztotta dr. Grangert.

A Téalapó érkezése volt az utolsó csepp a pohárban. Az egész olyan volt, mint egy vígjátékjelenet, csak ő nem találta viccesnek.

Aztán újabb üzenet érkezett a sürgősségi osztályról. A király állapota nem javult, sürgősen szükség van dr. Grangerre. Ayanna utat tört magának a tömegben, és megállított egy reptéri alkalmazottat.

– Be tudna mondani nekem valakit? Vészhelyzetről van szó.

– Sajnálom, hölgyem, de azt az információnál kell kérnie. – Az alkalmazott abba az irányba mutatott, ahonnan Ayanna jött.

Remek.

Általában az volt az erőssége, hogy mindig egy lépéssel előbbre járt, de ma úgy tűnt, hogy tíz lépéssel lemaradt. Szívdobogva sietett vissza. Meg kell találnia dr. Grangert, és be kell vinnie a kórházba. Amint vége lesz ennek a szörnyű napnak, minden mással foglalkozni fog.

A *White Christmas* hangjaira beállt a sorba az információs pult előtt. Szerette a karácsonyt, de most egyáltalán nem volt hozzá hangulata.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után ő következett.

– Bemondana nekem valakit?

– Mi a neve? – kérdezte az alkalmazott.

A következő pillanatban a telefonja üzenetet jelzett, megint a sürgősségi osztályról:

„Dr. Granger taxival jön. Hol van?”

– Hölgyem? – kérdezte az alkalmazott.

Ó, a fene.

Ayanna egyszerre volt megkönnyebbült és bosszús. Megkönnyebbült, mert a sebész megérkezett, és bosszús, mert nem várta meg. Tehát kudarcot vallott az egyik első fontos feladatában.

– Bocsánat, már elintéződött. Köszönöm.

Aztán félreállt, hogy válaszoljon az üzenetre:

„Még a reptéren. Hosszú történet. Most indulok.”

A telefonja ismét csipogott, de ő már kifelé tartott, dühösen magára. Nem szokott másokat cserben hagyni.

Ismét Willt látta maga előtt.

„Mindig olyan sokat teszel másokért, de mi van velem?”

Nem akart most az exére és rosszindulatú utolsó szavaira gondolni. És az a tény, hogy volt bennük egy szemernyi igazság, nem tette jobbá a helyzetet. Igen, szeret segíteni másokon. Igen, ez növeli az önbecsülését. De ez nem rossz, ugye?

Egyébként éppen ennek a hozzáállásnak köszönhette, hogy huszonnégy évesen mesterdiplomát szerzett a Washington Egyetemen üzleti adminisztrációból, majd gyakornoki és álláslehetőséget kapott az iparág legnevesebb cégeinél. Igen, lehet, hogy a munka miatt elhanyagolta a Will-lel való kapcsolatát, de Willnek ezért tényleg le kellett feküdnie a legjobb barátnőjével?

A mellkasa összeszorult, amikor elhagyta a repülőtér épületét, és a mélygarázsba sietett. Vannak problémái, de Will sem tökéletes. Egyáltalán nem. És soha nem tudta megérteni vagy értékelni az igyekezetét, hogy könnyebbé tegye mások életét.

Tíz perccel később, miközben az autópályán haladt a városközpont felé, felhívta a Polar Club

Hotelt, hogy átfoglalja dr. Granger szobáját.

– Természetesen, Ms. Franklin – válaszolta az alkalmazott, miközben gépelt. – Egyágyas szoba franciaágygal.

– Igen.

– Most nézem... sajnos hálaadás miatt teljesen tele vagyunk.

A fene vinné el! Muszáj ma mindennek rosszul elsülnie?

Sávot váltott, de hamarosan megállt. A távolban a seattle-i városkép rajzolódott ki a lenyugvó nap fényében, de a szokásostól eltérően nem élvezte szeretett szülővárosa látványát.

– És másmilyen szoba?

A férfi újra gépelt.

– Nem. Sajnálom. Ó, egy pillanat... – Még gyorsabban gépelt.

Ayanna egyik erőssége az volt, hogy kreatív megoldásokat talált a megoldhatatlannak tűnő problémákra. Megpróbálhatja máshol is, de valószínűleg Seattle összes szállodája tele van. Esetleg dr. Granger megszállhatna nála? Nem, a lakása túl kicsi, és hamarosan neki magának is ki kell költöznie néhány hétre a villanszerelési munkálatok miatt...

– Hölgyem? – szakította ki gondolataiból a szállodaalkalmazott hangja. – Most láttam, hogy a Denali lakosztályunk a jelzett időszakra szabad. Bár egy kicsit nagyobb, mert két hálószoba van benne, és drágább.

Miután a férfi megmondta az árat, Ayanna gyorsan számolt. Egy kicsit túllépte a költségkeretet, de hát mit tehetne.

– Nagyszerű, kivesszük. – Az előtte álló autó hátsó lámpáit bámulta.

Egy probléma megoldva.

– Fantasztikus. Tehetek még valamit önért, Ms. Franklin?

– Nem, köszönöm.

Miután befejezte a hívást, mély levegőt vett. Gyorsan vissza kell mennie az irodába, és szemmel tartania dr. Grangert, nehogy megint elszökjön.

Ahogy elhajtott a redmondi kijárat mellett, összeszorult a gyomra. A szülei ott éltek. Felajánlották neki, hogy a felújítás idejére beköltözhet a régi szobájába, de az öt testvérével és a párjukkal együtt lenni már az ünnepek alatt is épp elég stresszes.

Talál más megoldást.

Lakhatnék dr. Grangernél. A másik hálószobában.

Egy pillanat... Hogy micsoda?! Honnan jött ez az ötlet? Még nem is ismeri!

Majd alszik az irodájában. Elvégre elég dolga van ahhoz, hogy éjjel-nappal ott dolgozzon.

Kifújta magát, mielőtt a kórház felé vezető kijárat felé vette volna az irányt, és lazított a kormánykerék szorításán. Legjobb lesz elfelejteni a reptéri balszerencsét. Újra formában van.

– Kiváló. – Max átadta a műtősnővérnek az utolsó műszert, és hátralépett az asztaltól. – Akkor végeztünk. Köszönöm az egész csapatnak. Vigyük a CT-re, és nézzük meg, sikerült-e eltávolítani a vérömlenyt.

Míg két nővér rendet rakott és takarított, egy harmadik a radiológiai osztályra vitte a beteget. Bár a beavatkozás nem tartott sokáig, Max szeretett biztosra menni. Amint a műtő kiürült, belépett a fertőtlenítőbe, hogy levegye a köpenyét, és megmosakodjon.

A király állapota stabil – Maxból eltűnt a feszültség. Ennek ellenére belül nyugtalan volt, valószínűleg a hosszú utazás miatt. Soha nem szerette kiszolgáltatottnak érezni magát. Azóta nem, amióta nyolcéves korában a szülei váratlanul visszatértek egy kínai útról. Anyira szerette őket, és alig várta, hogy mesélhessen nekik az új barátairól, akiket az iskolában szerzett, de őket csak az érdekelte, hogy kaphat-e helyet az exkluzív bentlakásos iskolában, ahová régen ők is jártak. Az új évben ismét elutaztak, ő pedig bekerült a bentlakásos iskolába, és ott maradt, amíg le nem érettségizett, és el nem kezdte tanulmányait a Harvardon. Legalább a diplomaosztó ünnepségre eljöttek a szülei – már ezért is hálás lehet.

Max felsóhajtott. Talán a karácsonyhoz van köze a belső zűrzavarának. Csak Laurával tudta

valamennyire élvezni ezt az időszakot. Felesége imádta a karácsonyt, és örömmel díszítette fel közös Long Island-i házukat. Max a mai napig nem tudott úgy látni rénszarvast és tündérfényt, hogy ne gondoljon rá. És most döbbsen rá, hogy szintén karácsonykor látta utoljára a szüleit, sok évvel ezelőtt.

Papírtörölt vett ki az adagolóból, hogy megtörölje a kezét és a karját. Megforgatta elgémberedett vállát. Mit nem adna most egy forró zuhanyért és néhány óra alvásért! A falióra szerint éppen éjfél múlt, és napok óta alig aludt.

Elfojtott egy ásítást, és megnyomta a gombot, hogy kinyissa az ajtót. Ahogy hátrament a folyosóra, beleütközött egy nőbe.

– Elnézést – mondta, miközben megpördült. – Nem láttam.

– Persze, hát nincs hátul szeme. – Mosoly játszott a nő ajkán. – Bár anyám mindig tudja, mi történik a háta mögött, szóval...

Bámulta a vékony fekete nőt az elegáns kék ruhájában és magas sarkú cipőjében. Az első gondolata az volt, hogy aranyos. Sőt, nagyon aranyos. Sima bőr, ragyogó mosoly, imádni való gödröcskék...

Hoppá. Micsoda?

Megrázta a fejét. Ne érdekelje, hogy aranyos, meg hogy gödröcskék vannak az arcán. Dolgozni van itt – pont.

De azért néhány pillanatig egymásra meredtek, és Max nehezet nyelt, hogy elnyomja nem kívánt érdeklődését. Aztán figyelmeztette magát a munkamorálra. Hamarosan meglesznek a CT-vizsgálat eredményei, nincs volt ideje itt állni, és nézni egy gyönyörű nőt, akinek nagy barna szeme és mosolya egy pillanatra eloszlatta az őt körülvevő sötét felhőket. Mielőtt elgondolkodhatott volna, hogy miért, az egyik műtősnő odaszólt neki a folyosó túloldaláról:

– Kész vannak a felvételek, dr. Granger.

– Jó. – Max ismét a nőre nézett, aki félrebillentett fejjel, keresztbe tett karral állt, és úgy vont a szemöldökét, mintha egy pimasz iskolásfiú. – Elnézést – mondta homlokát ráncolva. – Bocsásson meg.

De a nő követte a nővérpulthoz.

– Én is sajnálom, dr. Granger, de másodszor nem szokik meg ilyen könnyen.

– Mi? – Max értetlenül nézett rá. – Most egy betegemről kell gondoskodnom, Miss...

– Franklin. És nyugodtan tegye a dolgát. – Kivette a telefonját a zsebéből, és a falnak támaszkodott.

– Én várok, ne aggódjon.

Max körülnézett, hátha valaki meghallotta ezt a furcsa beszélgetést, de a nővérek mind el voltak foglalva. Egyikük intett neki.

– Doktor úr.

Max megkerülte a pultot, és leült a számítógép elé, hogy megnézze a CT-felvételeket. Szerencsére minden normális volt.

– Jól néz ki. Köszönöm, hogy ilyen rövid időn belül beugrott.

– Köszönöm az elismerést – válaszolta mosolyogva a nővér. – Nem mindenkitől kap az ember.

– Magától értetődő. – Max visszaadta neki a széket.

A nővérek és ápolók minden kórház lelke, és egy orvos számára lehetnek a leghűségesebb szövetségeseik vagy a legrosszabb rémálom. Igyekezett minden helyzetben kedves és udvarias lenni hozzájuk.

Ezután a telefonhoz ment, hogy felhívja dr. Di Rossit, és tájékoztassa a király állapotáról. Max volt azon kevés kórházi dolgozók egyike, akik tudták, hogy a sürgősségi osztály vezetője Roberto király fia, tehát Isola Verde hercege és trónörököse. Elvégre nem tudta volna megfelelően kezelni a királyt anélkül, hogy ne ismerte volna a családi kórtörténetét.

Miközben a kollégájával telefonált, még mindig érezte Ms. Franklin tekintetét a tarkóján. Igazán kitartó, ezt el kell ismerni. Végül megfordult, elhatározta, hogy gyorsan véget vet ennek a furcsa találkozásnak.

– Figyeljen, Ms. Franklin – kezdte, de nem tudta leplezni bosszúságát. – Nem tudom, ki maga, vagy hogy...

– A PR-osztály vezetője vagyok, és úgy volt, hogy én hozom be a reptérről. De nélkülem indult el, és az elmúlt órákat azzal töltöttem, hogy magát kerestem. Már így is eléggé felborította az időbeosztásomat, szóval itt van néhány alapszabály. Amint átöltözött, elviszem a szállodájába. Holnaptól minden reggel magáért megyek, és este visszaviszem. Tehát sokat fogjuk látni egymást, amíg a királyt ki nem engedik. Az osztályom gondoskodik róla, hogy semmi ne jusson ki a balesetről. Van kérdése?

3. FEJEZET

Amikor több nővér is kíváncsian feléjük nézett, Ayanna fel tudta volna pofozni magát. Csak úgy kicsúszott a száján. Volt valami ebben a férfiban, ami felzaklatta, és ez egyáltalán nem tetszett neki.

– Igen, lenne egy kérdésem. – Jégszürke szemében hideg tűz lobogott. – Kivel kell beszélnem, hogy feloldják a kijárási tilalmat? Nincs szükségem bétiszitterre. Főleg nem olyasvalakire, akit nem ismerek.

– Talán erre azelőtt kellett volna gondolnia, mielőtt alámerült a reptéren. – Energikusan keresztbe fonta a karját, és mély levegőt vett, hogy összeszedje magát. A nővérek már suttoztak egymásnak, és felé mutogattak. Tökéletes.

– Alámerültem? – Dr. Granger az orrát ráncolta, majd megkerülte a pultot, és az öltöző felé indult. – Sürgősen el kellett látnom a betegemet. – Félúton megállt, és jeges pillantást vetett a lányra. – Sajnálom, nekem az emberi életek fontosabbak, mint az ön időbeosztása, Ms. Franklin.

Ayanna rémülten pislogott, majd követte.

– Elnézést, dr. Granger, de nekem nagyon is fontos az emberek élete, különösen a híres pácienseinké, akiknek a magánéletét nekem kell védenem. És maga meg én automatikusan jobban megismerjük egymást, ha mindennap találkozunk. – Egy pillanatra megállt, hogy összeszedje a gondolatait, és lenyugodjon. – Ez a helyzet számomra sem ideális, de amíg az itteni munkáját be nem fejezi, én leszek az árnyéka.

Égett az arca, ahogy a férfi rezzenéstelenül a szemébe nézett. *A fenébe, fantasztikusan néz ki.* Magas volt, sötét hajú, és szúrós, szürkészöld szemei voltak. *Te jó ég!* Ha nem lenne rajta a tiltólistáján, pontosan az esete lenne.

De Will is átkozottul vonzó volt, és nem lett jó vége. Lehet, hogy ez a férfi isteni ajándék, de neki most épp elég dolga van ahhoz, hogy lefoglalja a figyelmét.

– Ahogy mondtam, nincs szükségem bétiszitterre, Ms. Franklin – préselte ki a doktor, miközben benyomta az öltöző ajtaját. – Idegsebész vagyok, és rengeteg prominens betegem van. Tökéletesen tudok egyedül boldogulni.

– Nagyszerű – felelte Ayanna megjátszott vidámsággal. – Akkor nem lehet gondja velem.

Aztán követte a férfit. Teljesen hidegen hagyta mogorva viselkedése, mert öt fiatalabb testvére sok mindenhez hozzászoktatta. Szerencsére itt egyedül voltak, mert már így is túl sok figyelmet keltettek.

– Azonkívül dr. Di Rossi azt az utasítást adta, hogy mindig elérhetőnek kell lennie, ha a királynak szüksége lenne magára. Ezt pedig csak úgy tudom garantálni, ha a tervezett műtét időpontjáig szemmel tartom. Szóval minél hamarabb beletörődik, annál könnyebb lesz mindkettőnknek. Most pedig öltözzön át, hogy el tudja, vinni a szállodájába.

Anélkül hogy ránézett volna, dr. Granger nyögve kinyitotta az egyik szekrényt.

– Először is, nem merültem alá, Ms. Franklin. Ahogy már mondtam, a király állapotja kritikus volt, azonnal foglalkoznom kellett vele, nem volt időm magát keresni. És remélem, nem kell ismételnem magam. – Összepréselte az ajkát, felkapott egy kerek bőröndöt, amely a közelben állt, az egyik padra helyezte, és kinyitotta. Aztán levette a sebészingét, és csupasz mellkassal állt a lány előtt. – És fuvaroznia se kell, felnőtt ember vagyok.

Valóban az.

Ayannának arcába szökött a vér, és gyorsan elfordult, de előbb még látta az izmokat és sima, sötét bőrt. Ellenállt a késztetésnek, hogy legyezgesse magát, és mereven a falra nézett.

Szedd össze magad, kislány. Ez csak egy férfi.

Olyan férfi, aki nyilvánvalóan fitten tartja magát a sok elfoglaltsága ellenére.

– Mért kell állandóan figyelnie, Ms. Franklin? – kérdezte durván a lány háta mögött, miközben